

**LLUÍS
LLACH**

OPINA SOBRE

L'ESTATUT

Hola bona gent:

En les darreres setmanes i enmig del tràfec de recitals, viatges i demés, moltes persones m'han demanat que em defineixi sobre el proper referèndum. He procurat des de sempre no defugir aquesta mena de qüestions ,així doncs, prepareu-vos perquè vull aprofitar l'existència d'aquest mitjà per fer-ho. Penso que potser és entre els visitants d'aquesta pàgina el millor lloc per expressar la meva opinió.

Ho diré ras i curt, jo estic per l'Abstenció cívica i crítica.

A la paraula abstenció li afegeixo aquests adjectius perquè ningú que no em coneix pugui pensar que la meva decisió ve dominada pel “menfotisme” o, com es diu avui, “passotisme”. Ans al contrari, després de reflexionar-hi tant com he sabut , l'abstenció és l'única actitud que em permet expressar el que penso i sento sobre l'estatut i el seu entorn.

Ja sé que l'abstenció té molt mala premsa malgrat ser un dret reconegut.

El debat, no sé si dir-ne intel·lectual, del tema sempre es resolt fent que l'abstenció sigui la conseqüència del passotisme, manca d'interès o compromís amb les inquietuds col·lectives o indiferència quan no indignència social i intel·lectual.

Però curiosament mai s'interpreta com una actitud crítica envers la incapacitat o flagrant fracàs de la classe política per atreure, seduir, amb alternatives i propostes engrescadores, a masses ingents de la societat.

Segurament perquè això ens obligaria a reqüestionar i revisar les pautes de comportament i plantejaments d'aquesta classe política. Davant d'aquesta possibilitat i ensurt , ella mateixa i gran part de les anomenades corretges de transmissió

mediàtica prefereixen menysprear , menystenir o quasi criminalitzar l'abstenció.

Però en realitat és un comportament tant cívic, legítim i reflexiu com el que pugui propugnar qualsevol dels actors socials i, a més a més ,serveix per donar un missatge ben precís i definit. Però desautoritzant implícitament aquest dret elemental de la ciutadania s'estalvien de mirar-se al mirall i veure la grandària i el perfil del seu fracàs.

Tornant al referèndum, l'abstenció em permet expressar el que sento i penso sobre l'estatut. Però a més a més em permet de fer-ho donant el missatge que desitjo traspassar als protagonistes polítics que ens proposen de referendar-lo, o no.

Jo no estic contra el Sí. Em sembla una legítima actitud tàctica, de curt termini. Molta gent pot pensar amb raó que hi ha continguts d'aquest estatut que permeten una millor gestió del país, comparativament amb el del 79. Però després de 30 anys les minses diferències són tan aclaparadores que només un detall de rabiosa actualitat com és la gestió de l'aeroport de Barcelona , es converteix en el paradigma de tots els escarnis que vindran i que, des del meu punt de vista, fan del SÍ un acte de frustració ciutadana respecte a tantes expectatives acumulades en el projecte del 30 de setembre, així doncs, jo no em vull permetre el sí.

Tampoc estic en contra del NO, és una legítima actitud estratègica. I ben justificada després de l'espectacle del "cepillado", segons les esquerres espanyolistes, a que ha estat sotmès l'estatut de Miravet , el del 30 de setembre. I encara més greu , quan els mateixos diuen que deixarà desactivades per 25 o 30 anys les nostres aspiracions de sobirania i autogovern.

Però encara hi ha un aspecte més que no em permet el No i és que senzillament no vull participar en la poderosa

manipulació que el PP farà d'aquest no, tant aquí com sobretot a Espanya. De ben segur que amb l'ajut de la parafernàlia mediàtica, que domina, convertirà el No, a nivell de l'estat, en un aval a les seves bogeries retrògrades que pretenen convertir en projectes de futur "nacional".

L'Abstenció és l'única actitud que em permet per una banda dir a la classe política espanyola que pel seu projecte d'Espanya, tal com ells l'entenen i ens volen obligar a entendre'l, que no comptin amb mi .

I tampoc veig una altra manera de dir a la nostra classe política, la catalana, que la seva negociació de l'estatut a Madrid escarneix les formes més elementals de conducta política i menys si sincerament es pretenia la defensa dels interessos nacionals catalans davant del Parlament de Madrid i el seu govern.

Un repte nacional de l'envergadura de l'estatut de Miravet del 30 de setembre no es podia defensar així. Acceptar d'anar un per un, a negociar separats un projecte ambiciós és una manca d'intel·ligència i d'una mediocritat política sense pal·liatius. Els uns, el PSC per protegir i blindar la seva submissió al PSOE, els altres , CiU, per poder maniobrar tant com calgués en defensa dels seus interessos partidistes i "protagonisme fotogràfic". I els demás, IUV i ERC, per no haver tingut el coratge de plantar-se, posant en joc el molt poder que tenien, i que ja no tenen, per bloquejar una negociació que portada d'aquella manera sabien condemnada a la rebaixa de gran part dels paràmetres defensats en l'estatut del 30 de setembre.

Tots ells han actuat molt allunyats del que en teoria política es defineix com dirigents amb visió d'estat i s'han apropiat

escandalosament al que només en podríem dir una visió molt provinciana del comportament polític.

Però ara sí. Ara ens demanen que legitimem el joc dels disbarats que ens han llegat. Amb un sí o amb un no, com sigui, fins i tot amb un vot en blanc, que s'acaba interpretant sempre per un "no sap i no contesta", o amb un vot nul, si cal. Tot valdrà perquè avalem el seu desgavell.

Doncs pel que a mi toca, aquí la tenen. M'abstinc.

Amb l'abstenció els hi diré tot el que us he explicat.

Amb l'abstenció respectaré, sense manipular-los, els resultats que els ciutadans que no pensin com jo, decideixin amb el seu sí o el seu no.

I també, si l'abstenció és gran, participaré a deslegitimar a aquells que ens volen inerts i paralizats 25 o 30 anys abans de canviar les coses per una Catalunya millor.

Serà curiós el dia 19 constatar com tots hauran guanyat. Diuen les previsions que hi haurà un 40, 50 o potser un tant per cent més elevat d'abstenció. Tant se val, enmig de les interpretacions desafinades dels resultats hi haurà una constant: Malgrat no poder obviar les dades de l'abstenció, el seu significat i la qualitat crítica del seu missatge, serà menyspreada per quasi tots i els abstencionistes serem enviats a les calderes marginals de la manca de compromís cívic, indiferència nihilista o indigència intel·lectual o social.. Així no hauran de parlar de la mediocritat d'uns comportaments, d'un procés i d'un projecte.

Tanmateix i segurament, sense fer-me massa il·lusió, l'abstenció serà l'actitud cívica majoritària. Quines coses passen

Apa, adéu, gràcies per l'atenció i fins sempre.